

Nr 309.

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen angående pensionsförbättring å allmänna indragningsstaten å f. d. underlöjtnanten S. G. Lindeqvist; given Stockholms slott den 18 mars 1921.

Kungl. Maj:t vill härmed, under återopande av bilagda utdrag av statsrådsprotokollet över försvarsärenden för denna dag, föreslå riksdagen att bifalla det förslag, om vars avlåtande till riksdagen föredragande departementschefen hemställt.

Under Hans Maj:ts
Min allernådigste Konungs och Herres frånvaro:

GUSTAF ADOLF.

C. G. Hammarskjöld.

Utdrag av protokollet över försvarsärenden, hållet inför Hans Kungl. Höghet Kronprinsen-Regenten i statsrådet å Stockholms slott den 18 mars 1921.

Närvarande:

Statsministern VON SYDOW, ministern för utrikes ärendena greve WRANGEL, statsråden ERICSSON, DAHLBERG, MURRAY, ELMQUIST, MALM, BERGQVIST, HAMMARSKJÖLD, EKEBERG, HANSSON, BESKOW.

Departementschefen, statsrådet Hammarskjöld anförde härefter:

Med bifall till Kungl. Maj:ts i proposition till 1919 års lagtima riksdag (nr 276) därom gjorda framställning beviljade riksdagen medel för beredande av pensionsförbättring åt viss personal vid armén.

Bihang till riksdagens protokoll 1921. 1 saml. 264 häft. (Nr 307—309.) 702 21 2

Enligt de av riksdagen godkända, genom kungörelse den 20 augusti 1919 (Svensk författningssamling nr 538) fastställda grunderna för ifrågasvarande pensionsförbättring tillkommer dylik förmån endast den, som vid avgång *efter uppnådd åldersgräns* är berättigad till såväl pension som fyllnadspension samt därjämte vid avgången åtnjuter tillfällig löneförbättring enligt av riksdagen år 1918 eller senare godkända grunder. Uti det av arméns och marinens avlöningssakkunniga den 14 februari 1919 avgivna betänkande med förslag i ämnet, som låg till grund för nyssnämnda proposition, framhöllo emellertid de sakkunniga, att, därest fråga skulle uppkomma om pensionsförbättring för tjänst innehavare, som till följd av olycksfall i tjänsten eller eljest till följd av skada eller sjukdom, vanförhet eller lyte befunnes för framtiden oförmögen till tjänstgöring och på grund härav måste före uppnådd pensionsålder avgå med viss pension, sådan fråga torde särskilt böra underställas riksdagens prövning.

Enligt punkten 8 i pensioneringsgrunderna för arméns befäl och underbefäl med vederlikar, sådan denna punkt lyder enligt kungörelsen den 17 september 1914, är den, som icke uppnått den för rätt till fyllnadspension i den tjänst han innehar stadgade levnadsålder, men som, efter att under tre på varandra följande år på grund av sjukdom, vanförhet eller lyte varit ur stånd att tjänstgöra, finnes för framtiden till tjänstgöring oförmögen, skyldig att från tjänsten avgå mot åtnjutande av pension av statsmedel till belopp, motsvarande pension jämte fyllnadspension i den tjänst han innehar.

Ansökning av
underlöjtnan-
ten S. G.
Lindeqvist.

Hos Kungl. Maj:t har underlöjtnanten vid Skånska husarregementet Sven Gustaf Lindeqvist anhållit om avsked med åtnjutande av vederbörliga pensionsförmåner.

Av handlingarna i ärendet inhämtas, att Lindeqvist är född den 1 januari 1888; att han varit i tjänst sedan den 6 juni 1908, därav i nu innehavande beställning sedan den 31 december 1910; samt att han alltsedan den 14 mars 1913 av Kungl. Maj:t åtnjöt tjänstledighet på grund av sjukdom, därvid han dock varit i tjänstgöring under regementsövningarna åren 1915, 1916 och 1917.

Utlåtande av
direktionen
över arméns
pensions-
kassa.

I häröver den 27 oktober 1920 avgivet utlåtande har direktionen över arméns pensionskassa erinrat, att Lindeqvist, på grund av ovanberörda bestämmelse i punkt 8 av pensioneringsgrunderna för arméns befäl och underbefäl med vederlikar, vore skyldig att avgå från tjänsten

med rätt till pension och fyllnadspension uppgående till lörens hela belopp, eller 720 kronor.

Arméförvaltningens sjukvårdsstyrelse har i utlåtande den 12 november 1920 tillstyrkt ansökningen.

Utlåtande av
arméförvalt-
ningens sjuk-
vårdsstyrelse.

I den 29 november 1920 avgivet utlåtande har statskontoret anfört följande.

Utlåtande av
statskontoret.

Enär Lindeqvist alltsedan avslutandet av regementsövningen år 1917 eller fulla tre år på grund av sjukdom åtnjutit tjänstledighet och av samma anledning för framtiden vore oförmögen till tjänstgöring, syntes stadgade förutsättningar i fråga om skyldighet för löntagare vid armén att från tjänsten avgå och kunna förklaras berättigad att efter avsked komma i åtnjutande av pension från allmänna indragningsstaten till belopp, motsvarande pension från arméns pensionskassa jämte fyllnadspension, vara för handen beträffande honom.

Enligt gällande grunder för pensionsförbättring för viss personal vid armén kunde visserligen icke sådan pensionsförbättring tillkomma annan än den, som hade avgått efter uppnådd åldersgräns. Då emellertid Lindeqvist avginge i förtid till följd av sjukdom, vore han alltså icke berättigad till sådan pensionsförbättring, men då han syntes vara i åtnjutande av tillfällig löneförbättring samt alltså torde fylla övriga förutsättningar, som i berörda grunder hade uppställts för erhållande av pensionsförbättring, syntes här föreligga ett sådant fall, som arméns och marinens avlöningssakkunniga åsyftat, då de framhållit, att bland de personalgrupper, som deras förslag avsåge, avgång från tjänsten kunde förekomma under förhållanden, då de föreslagna villkoren för erhållande av pensionsförbättring icke vore uppfyllda, men åtgärd likväl ansåges påkallad för beredande av höjning i den för vederbörande beställningshavare stadgade pensionen, samt att i sådant fall frågan om pensionsförbättring borde göras till föremål för särskild framställning till riksdagen. På grund härav och under återopande av Kungl. Maj:ts framställningar till 1920 års riksdag i liknande fall (exempelvis propositionen nr 143 angående pensionsförbättring åt f. d. löjtnanten K. W. H. Witte) ville statskontoret ifrågasätta, huruvida icke framställning till riksdagen borde göras därom, att Lindeqvist, som vid början av år 1920 innehade mer än 3 tjänstår såsom underlöjtnant, finge från och med den månad, då han började åtnjuta pension och fyllnadspension, under sin återstående livstid uppbära pensionsförbättring med samma belopp, som enligt ovan nämnda grunder tillkomme en vid åldersgränsen avgående underlöjtnant

med enahanda tjänstetid, eller alltså 880 kronor, för år räknat, att åtnjutas i enlighet med bestämmelserna i förenämnda kungörelse den 20 augusti 1919 och i likhet med pensionen utgå från allmänna indragningsstaten.

Med tillämpning av punkten 8 i gällande pensioneringsgrunder för arméns befäl och underbefäl med vederlikar meddelades Lindeqvist genom kungl. brev den 10 december 1920 avsked från innehavande beställning, med rätt att från och med den 1 januari 1921 åtnjuta pension från allmänna indragningsstaten till belopp av 720 kronor årligen.

Departementschefen.

Såsom framgår av den lämnade redogörelsen, avsåg 1919 års riksdags beslut om pensionsförbättring åt viss personal vid armén endast sådan personal, som avgått ur tjänst efter uppnådd åldersgräns, under det att frågan om beredande av dylik förmån åt befattningshavare, som till följd av skada eller sjukdom måste avgå i förtid, lämnades öppen för att framdeles regleras i varje särskilt fall. Då jag anser rättvisan och billigheten kräva, att Lindeqvist, som tillhör sistnämnda personalkategori, kommer i åtnjutande av någon pensionsförbättring, finner jag mig böra tillstyrka, att riksdagens medgivande härutinnan inhämtas. Mot det föreslagna beloppet av pensionsförbättringen, 880 kronor, finner jag intet att erinra.

Jag får alltså hemställa, det täcktes Kungl. Maj:t föreslå riksdagen medgiva,

att f. d. underlöjtnanten vid Skånska husarregementet Sven Gustaf Lindeqvist må från och med den 1 januari 1921 under sin återstående livstid uppbära pensionsförbättring till belopp av 880 kronor, för år räknat, att åtnjutas i enlighet med bestämmelserna i kungörelsen den 20 augusti 1919 angående grunder för pensionsförbättring för viss personal vid armén och utgå från allmänna indragningsstaten.

Till denna av statsrådets övriga ledamöter biträdade hemställan behagade Hans Kungl. Höghet Kronprinsen-Regenten lämna bifall samt förordnade, att proposition i ämnet av den lydelse, bilaga vid detta protokoll utvisar, skulle avlåtas till riksdagen.

Ur protokollet:

Eric Baad-Heimer.